

WALKER-RIGGS JUDITH

A VÉGTELEN SZELLEM*

Mt 5,14-16

Néhány héttel ezelőtt a Glasgow-i Egyetem templomának gondozója elcsodálkozott azon, hogy turista csoportok figyelik a templomablakból besűrűdő világosságot. Láta, hogy a bal oldali ablakpárkánynál egy kis csoport ember áll és ezt mondják: "Igen, ez az! Ez a tökéletes világosság! Amit látunk, az az igazi világosság!"

A középső ablakpárkánynál egy másik csoport állt, amelynek tagjai így érveltek: "Ne légy ostoba. A világosság elég szép ugyan, de csak itt valóságos fény. Hogyan tévesztheted össze az itt látott világosságot az igazi világossággal?!"

Egész idő alatt a templomon kívül az igazi világosság hömpölygött sugározva, amelynek látását elfedték az épület falai.

Időközben, a jobb oldali ablakpárkányhoz sereglett csoport tagjai ezt hangoztatták: "Ti mindnyájan tévedtek, az igazi világosságot nem mindenki tudja észrevenni, de mégis vannak olyanok, akik észreveszik." A templom homályában a templomgondozó egy másik kis csoportot vett észre; szemben álltak a fallal és ezt mondta közülük valaki: "Látjátok, én mondtam nektek: Itt nem valami világosságról van szó, hanem valami olyan dologról, amely a világosságot próbálja érzékelteni." És egész idő alatt a templomon kívül az igazi világosság hömpölygött sugározva, amelynek látását elfedték az épület falai.

Lehetséges, hogy testünk, tapasztalataink, kultúránk, neveltetésünk, személyiségünk hasonlít az egyetemi templomban történetekhez. Vallásos életünkben ezek által pillantjuk meg azt a világosságot, amelyet akarva-akaratlanul magunkkal hordozunk egy életen keresztül. De vajon az említettek nem korlátoznak-e abban, hogy csak egy ablakból figyeljünk a világosság felé, ahelyett, hogy több ablakra is figyeltünk volna? Vajon mindezek nem akadályoztak meg abban, hogy a sugározva továbbhőmpölygő világosságot észrevegyük?

A vallásos meggyőződések különbözősége nem ott kezdődött-e, amikor valaki meglátta a világosságot és lelkesedéssel másokat is maga köré hívott, hogy ők is láthassák ugyanazt a világosságot? Milyen sajnálatos, hogy a követők egy része csupán csak az ablakra nézett, csak önmagukat látták, ahelyett, hogy tovább néztek volna a fény felé.

Tény az, hogy a keresztény felekezetek egy része ma is csak "egy ablakra szegezi tekintetét", és nem veszi észre a más ablakokból besűrűdő világos-

* Elhangzott az Angol Unitárius Egyház főtanácsi istentiszteletén, 1996. március 31-én, Glasgow-ban; fordította: dr. Rezi Elek.

ságot. Ezzel nem azt akarom állítani, hogy az ilyen magatartás teljesen téves. Az embereknek különböző a vallásos meggyőződésük; amit az ember igazán hisz, az a fontos. De a vallás világában nem csak az számít, hogy valami igaz, vagy hamis lehet. Az is számít, hogy egyes hitfelfogások negatívak és bántóak, mert a szeretet helyett a gyűlöletre, az egység helyett a széthúzásra, a jóvátétel helyett a büntetésre biztatják az embereket.

Vizsgáljuk meg a mi unitárius hitünket az értelem, a hagyomány és a hitelvek függvényében. Mert mi mások hitbéli meggyőződésére is úgy tekintünk, mint amelyek taníthatnak bennünket.

Amikor végignézek egy unitárius gyülekezeten, mindig eszembe ötlök az a gondolat, hogy vallásos életünkben mennyire különbözőek vagyunk. De a lelkünk mélyén, imádságaink áhítatában, vallási önazonosságunk megvallásában közel állunk egymáshoz.

Ma virágvasárnapot ünnepelünk. Egységünkre és különbözőségünkre jó példát szolgáltat az egykori virágvasárnapi esemény. A Jeruzsálembé bevonuló Jézust ünneplő emberek kétségtelenül különböztek egymástól abban, hogy mit hittek Jézusról. Ez attól függött, hogy mit hallottak, milyen híreket terjesztettek róla, találkoztak-e vele személyesen. De minden különbözőségük ellenére mindenki megragadta a kínálkozó alkalmat és közel érezték magukat egymáshoz.

Az unitárius vallás lényegét nem valami különleges teológiai állomásnak, hanem útkereszteződésnek kell tekinteni. Azon a képeslapon, amelyet egyházunk megbízottja küldött nekem azért, hogy felkérjen a főtanácsi szolgálatra, fénysugarak áradtak be az ablakon, egymást keresztezték a levegőben, de a földön egy helyre érkeztek. Az unitárius vallás az a hely, ahol a különböző ablakokból beérkező világosság egy helyen találkozik.

Hogyan valósíthatók meg a "fénytalálkozások" a gyakorlatban? - kérdezhetitek. Véleményem szerint a türelmesség és egymás elfogadásának a gyakorlásával. Ezek pedig azt mutatják meg: hogyan éljük meg emberi értékeinket a gyülekezeteinkben.

Örvendek annak a következetes küzdelemnek, amelyet őseink vívtak a vallásos meggyőződés korlátozása ellen, azért, hogy a vallásosság ne csupán csak a szentháromsági dogma elfogadásában merüljön ki. A mi felekezeti elnevezésünk is - unitárius - ennek a küzdelemnek az eredménye. De ma már vallásunk lényegének az felel meg, amikor a rászorulóknak felajánljuk otthonunkat, a menekülteknek biztonságos helyet biztosítunk és őszinte törődést tanúsítunk a minket körülvevő testi-lelki betegek iránt.

Egy dél-afrikai gondolkodó mondotta: "Létezésünket együttesen kellene elképzelni, nem úgy mint egy sajnálatos balsorsot, amely végnélküli versengést tart fenn közöttünk, hanem úgy, mint Isten felszabadító cselekedetének olyan következményét, amely testvérekké formál bennünket, akik közösen cselekszünk életproblémáink megoldásáért." Természetesen csak akkor tehetünk többet, ha nemcsak az ablaküvegre szegezzük tekintetünket, hanem tovább nézünk a világosság felé.

Keressük az igazi világosságot és engedjük, hogy az betöltse életünket. Tudjunk küzdeni a szegénység, a kábítószertfogyasztás, a fegyverkezés, a ter-

rorizmus, az abortusz és minden más rossz ellen, mert ezek sok embert megfosztanak az igazi világosság látásától.

A világosság töltse be életünket, hogy védeni tudjuk az életet, a Földünket, amelynek felszínén véget kell vetni a teremtmények közötti békétlenségnek. A világosság gyermekei legyünk, amikor imádkozunk, szólunk, cselekszünk és közösségünket szolgáljuk.

Milyen csodálatos, amikor a világosság beragyogja életünket nemcsak vasárnaponként, hanem életünk minden egyes napján is. Imádkozzunk szüntelen Isten világosságáért! Ámen.

ESZMÉK, GONDOLATOK

A szeretetnek, tudásnak, szépségnek nincs határa. A lélek nem akar tudni határokról, és mindig az optimizmust igazolja, nem a pesszimizmust. (R. W. Emerson)

A Szentírásban található igazság soha nem tesz boldoggá bennünket, amíg az a szívünkben élő igazsággá nem válik. (C. H. Spurgeon)

Mondjátok csak, szerethet-e az mást, aki önmagát gyűlöli? S egyetértésben élhet-e egy másik emberrel az, aki önmagával meghasonlott? (Erasmus)

Akinek az a szándéka, hogy jót tegyen, nem várhat arra, hogy ezért az emberek félretegyék útjából az akadályokat. (Albert Schweitzer)

Az igazi felebaráti szeretet több, mint a szájalomra való képesség: ez a jóindulatra való képesség. (Martin Luther King)

Felébredtünk. Látni akarunk tisztán. / Szembe akarunk nézni az Élettel, / tisztában akarunk lenni helyzetünkkel. / Ismerni akarjuk magunkat. (Károly Károly)

Azok, akik a haladást csupán a mozgás kedvéért akarják, olyannak látszanak számomra, mint azok a sofőrök, akiknek az autójában van motor, kormánykerék azonban nincs. (J. B. Priestley)

Az összes tévedések között a legnagyobb: nem tenni semmit csak azért, mert keveset tehetsz. Tedd, amit megtehetsz. (Sydney Smith)

A valódi szeretet: szeretet valaki iránt, akitől az ember semmi hasznot nem vár. (Pearl S. Buck)

Míg az ember szűk határ között él, magát okosnak tartja: ha küljebb lép, látja mennyit kell még tanulnia! (Kisfaludy Károly)

Az embernek nincs nagyobb ellensége, mint az önhittség. (Carlos Castaneda)

Előbb vagy utóbb állást kell foglalni, ha az ember ember akar maradni. (Graham Greene)

Alig van boldogítóbb érzés, mint azt érezni, hogy az ember a többi embernek valamit létevel adhat. És ez a segítség nem azon múlik, hogy hány emberen segítek, hanem azon, hogy milyen odaadással teszem azt. (Dietrich Bonhoeffer)

Ne mulaszd el soha észrevenni a szépet! A szépség Isten ujjlenyomata. (Ch. Kingsley)